

РЕШЕНИЕ

№ 1417

гр. София, 07.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 01.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **12414** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], подадена чрез адв. В. С., срещу Решение № 19/02.12.2020г. на директора на ТД на НАП – „Големи данъкоплатци и осигурители“ (ГДО), с което е оставена без уважение подадената от дружеството жалба срещу Отказ за издаване на разпореждане за временно разрешение за неотложни плащания с изх. № С200029-159-00000235/10.11.2020г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП ГДО.

Жалбоподателят се позовава на установени задължения в големи размери, отнети лицензи, по които са облазувани съдебни дела по обжалването им. След въвеждането на извънредното положение на 13.03.2020г. и временното отнемане на лицензите с Решения № 47 и № 48 на ДХК от 25.03.2020г. дружеството е преустановило дейността си и е предприело процедура по прекратяване на трудовите правоотношения със служителите на основание чл. 328, ал.1, т.12 от КТ, а след окончателното отнемане на лицензите с Решение № 82 и № 83 на ДХК, в дружеството са останали само двама управители и един счетоводител. Твърди се, като се посочват конкретни факти и обстоятелства, че дружеството е съкратило всички разходи, извън минималните, необходими за съществуването на дружеството. Според жалбоподателя процесният отказ за разрешение за неотложно плащане за възнагражденията на управителите и счетоводителя ще доведе до допълнителни тежки стопански последици за дружеството, тъй като може да доведе до прекратяване на договорите с тези лица, което пък ще лиши дружеството от възможността да организира защитата си по

оспорените административни актове, така и от органи, без които дружеството не може да съществува. Поддържа се, че е налице хипотезата по чл.229, ал.3, т.2 от ДОПК – неплащането може да доведе до тежки стопански последици, вкл. ликвидация на дружеството по реда на чл. 155, т.3 от ТЗ. Изтъква се, че искането за неотложно плащане включва и искане за плащане на осигуровки за м. септември 2020г., за което публичният изпълнител няма право на преценка, а е длъжен да даде разрешение, при условие, че публичните задължения съществуват. Счита, че мотивите на ответника, свързани с липсата на доказателства за извършена услуга от адвокат противоречат на чл.5 от ДОПК и чл.9, ал.2 и чл.36 от АПК, не им е дадена възможност да представят доказателства. Претендира се отмяна на обжалваното решение и връщане на преписката на публичния изпълнител с указания за разрешаване на неотложни плащания на задълженията на дружеството. В съдебното заседание жалбоподателят се представлява от адв. Б., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. В допълнителна молба по делото се представят доказателства за извършените правни услуги от адв.Г. в полза на [фирма].

Ответникът – директорът на ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители“, чрез юрк. С., изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Подобни доводи излага в писмени бележки.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт, приема за установени следното:

В ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители“ е постъпило с писмо изх. № 225/19.02.2020 г. искане на председателя на Държавната комисия по хазарта за предприемане на действия по обезпечаване и принудително събиране на публични вземания, установени с акт за установяване на публични държавни вземания (АУПДВ) № 5 от 14.02.2020 г., с който са определени публични задължения за държавна такса за залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета съгласно чл.30, ал.3, пр.1 от Закона за хазарта (ЗХ) и лихви съгласно чл.92, ал.2 от ЗХ. С разпореждане на административния орган е допуснато предварително изпълнение на акта, което е влязло в сила.

За предварително изпълнение на публичните вземания, установени с АУПДВ № 5/14.02.2020 г., е образувано срещу [фирма] изпълнително дело №[ЕИК]/2020г. На основание чл. 221 от ДОПК е било издадено съобщение за доброволно изпълнение изх. № С200029-048-0034984/21.02.2020 г., като в същото е посочено изпълнителното основание, номера на изпълнителното дело, размерът на публичното задължение – 330 469 134, 71 лв., от които главница в размер на 261 164 891, 87 лв. и лихва в размер на 69 304 242, 84 лв.

По изпълнителното дело е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) изх. №200029-022-0010112/21.02.2020 г., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в [фирма], ТБ [фирма], ТБ [фирма] и в ТБ [фирма] за сумата от 330 469 134, 71 лв.

С Решение № 47 от 25 март 2020 г. и № 48 от 25 март 2020 г., Държавната комисия по хазарта (ДКХ) е наложила принудителна административна мярка (ПАМ) – временно отнемане за срок от 3 месеца на лиценза на [фирма] за организиране на хазартни игри онлайн за залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне

и кучета. Направена е преценката, че доколкото дружеството не осъществява друга стопанска дейност извън лицензираната, а е допуснато предварително изпълнение на Решения № 47/25.03.2020г. и № 48/25.03.2020г., то през тримесечния период на ПАМ, считано от 25 март 2020 г., същото няма да генерира допълнителни приходи, а считано от 14.03.2020г. не е формирало приходи от стопанска дейност. Решение № 47 от 25 март 2020 г. и Решение № 48 от 25 март 2020 г. на ДКХ са оспорени пред съда, но към настоящия момент делата по оспорването им не са приключили с окончателен съдебен акт.

Междувременно по образуваното изпълнително дело №[ЕИК]/2020г. са наложени и други обезпечителни мерки – възбрана върху недвижим имот (ПНОМ изх. № С20029-022-0010212/21.02.2020г.), заповед върху 8 бр. МПС (ПНОМ изх. № С20029-022-0010218/21.02.2020г.) и заповед на търговските марки на дружеството (ПНОМ изх. № С20029-022-0013264/28.02.2020г.).

От събраните по делото доказателства се установява, че за периода от 19 февруари 2020 г. до 03 декември 2020 г. [фирма] е подало множество искания за разрешаване на неотложни плащания, по част от които е било разрешено извършване на плащанията, а по други е бил постановяван отказ.

Процесното искане с вх. № С200029-000-0511264 за издаване на разрешение за неотложно плащане е било подадено на 02.11.2020 г. Към него е приложена справка за дължими плащания в размер на 64 437, 76 лв., от които 27 112, 82 лв. дължими заплати за м.10.2020г., осигуровки за м.09.2020г. – 5 029,94 лв. и сума в размер на 32 295 лв. адвокатски хонорар. Приложени са извлечения от крайни салда от банкова сметка на дружеството, договор за правна защита и консултации, файлове за заплати м.10 2020г., обяснителна записка от дружеството.

Публичният изпълнител е приел, че липсват предвидените в чл.229, ал.3 от ДОПК условия и е постановил Отказ за издаване на разпореждане за временно разрешение за неотложни плащания с изх. № С200029-159-0000235/10.11.2020г. Публичният изпълнител е посочил, че към 09.10.2020г., просрочените задължения на дружеството по образуваното изпълнително дело възлизат на 349 761 431, 78 лв., а от приложеното извлечение от банкова сметка наличността към 02.11.2020г. е 950 748, 09 лв., като към датата на отказа дружеството не извършва търговска дейност, тъй като са отнети лицензите на дружеството за извършване и организиране на хазартни игри и онлайн залагания, което означава, че дружеството няма възможност да формира парични потоци. Направен е извод, че при липса на постъпващи парични потоци в патримониума на дружеството поради отнет трайно лиценз за осъществяване на хазартна дейност, издаването на разрешение за неотложни плащания би довело до намаляване на обезпечението на публичните вземания. Публичният изпълнител е изтъкнал, че дружеството има задължения в особено големи размери, които не може да обезпечи, като генерираната месечна лихва от непогасената главница е приблизително 2 178 000 лв. Позовава се на решение на АССГ по аналогичен случай, в който е отхвърлена жалбата срещу отказ за разрешаване на неотложни плащания..

Отказът на публичният изпълнител е обжалван пред директора на ТД на НАП - ГДО, който с Решение № 19/02.12.2020г. е оставил жалбата без уважение. Горестоящият орган е приел, че публичният изпълнител правилно и законосъобразно е отказал да издаде разрешение за извършване на неотложни плащания, като е доразвил изложените от публичния изпълнител мотиви. Предвид, че към момента на подаване на искането дружеството не е представило друго обезпечение, което да послужи в

производството пред публичния изпълнител, то разрешение за неотложно плащане, дори и на суми за заплати и социални осигуровки би довело до намаляване на обезпечението на установените публични задължения. Понеже сумата на възнагражденията на двамата управители не била по трудов договор, а граждански, не било изпълнено условието по чл.229, ал.3, т.2 от ДОПК, а именно да са с характер на задължения по трудови договори. Публичният изпълнител не действал в условията на обвързана компетентност и за осигуровките, имал оперативната самостоятелност да откаже издаването на такова разрешение. Отхвърлена е и претенцията за адвокатското възнаграждение с аргумент, че не са доказани предприети действия в изпълнение предмета на договора за правна помощ от страна адвоката, молбата за откриване на производството по несъстоятелност е от самото дружество [фирма], преди договора. При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е решението на директора на ТД на НАП ГДО по жалбата на [фирма] срещу отказ изх. № С200029-159-0000235/10.11.2020г. за издаване на разпореждане за временно разрешение за неотложни плащания по чл. 229 от ДОПК.

Съгласно чл. 229, ал. 1 от ДОПК, публичният изпълнител с разпореждане до банката може да разреши определена част от постъпилите или постъпващите по сметката на длъжника суми да се оставят на негово временно разпореждане за неотложни плащания във връзка с дейността му. Преценката от органа се извършва въз основа на писмена молба от длъжника с приложени към нея доказателства (ал.2). Условието, при които може да бъде дадено разрешение от публичния изпълнител, са посочени в чл. 229, ал. 3 от ДОПК: сумите са дължими по договори, свързани с основната дейност на длъжника (т. 1), забавянето или неплащането на тези суми може да доведе до тежки стопански последици за длъжника – прекратяване или спиране за продължително време на основната му дейност, разваляне на търговски договори или изпадане в забава по търговски договори, неизпълнение на задължения по трудови договори и други подобни (т. 2), сумите са за публични вземания (т. 3).

Съвкупният анализ на разпоредбата на чл.229, ал.1, ал.2 и ал.3 ДОПК показва, че разрешаването на неотложни плащания е въпрос на преценка от страна на публичния изпълнител, която преценка е ограничена от наличието на условията на ал.3, т.е. дори да са изпълнени хипотезите, посочени в ал.3, това само по себе си не задължава публичния изпълнител да уважи искането. В този смисъл не се споделят доводите, изложени в жалбата, че когато сумите са предназначени за погасяване на публични задължения, публичният изпълнител действа при обвързана компетентност и е длъжен да издаде разрешението. Разрешаването на неотложни плащания винаги е въпрос на преценка от страна на публичния изпълнител, но в хипотезите на ал.3, т.2 публичният изпълнител преценява и вероятността от настъпване на визираните неблагоприятни последици, докато по т.1 и т.3 той следва да констатира дали действително са налице сочените обстоятелства.

В случая няма спор, че плащанията, за които се иска разрешение от публичния изпълнител, не са дължими по договори, свързани с основната дейност на длъжника (т.1). Спорът е дали те могат да се характеризират като такива, чието забавяне или неплащане може да доведе до тежки стопански последици за длъжника, както и дали законосъобразно и обосновано е отказано разрешаването на плащане на социални осигуровки.

Относно искането за издаване на разрешение за неотложни плащания за

възнаграждения на управителите и на счетоводителя на дружеството за м. октомври 2020г. Видно от изложеното в жалбата, това са последните служители в дружеството, чиито правоотношения не са прекратени и това обстоятелство не се оспорва от ответника. Съдът възприема като основателен довода, че без управител/и дружеството не би могло да функционира, да упражнява правата си и въобще да осъществява някаква дейност, а напълно обосновано е предположението, че неплащането на възнаграждения на тези лица, особено ако то е продължително, може да доведе до прекратяване на договорите с тях. Съдът намира за несъстоятелни изложените в Решението на директора на ТД на НАП доводи, касаещи вида на правоотношенията на управителите, които не са трудови, а такива по договор за управление. Действително, в чл.229, ал.3, т.2 ДОПК е посочено изрично само неизпълнението на задължения по трудови договори, но изброяването е примерно, а не изчерпателно и това е видно от допълнението „и други подобни“, т.е. характерът на правоотношенията с управителите, по силата на които те получават възнаграждения, категорично не може да е пречка да се направи извод за наличието на хипотезата по чл.229, ал.3, т.2 ДОПК. В случая съдът приема, че невъзможността за плащане на дължимите на управителите възнаграждения води до значителна вероятност за прекратяване на договорите с тези лица, а това би лишило дружеството от оперативно управление, тъй като при липса на приходи от стопанска дейност и запорирано имущество то не би могло и да сключи договор за управление с други лица, предвид изначалната яснота, че те не могат да бъдат изплащани възнаграждения. Според съда, такава една последица би могла да се квалифицира като тежка за дружеството – жалбоподател, тъй като може да доведе до прекратяване на дружеството при условията на чл.155, т.3 от Търговския закон и неговата ликвидация (чл.156, ал.1 от Търговския закон). С оглед на това следва да се приеме, че директорът на ТД на НАП ГДО незаконосъобразно е потвърдил отказа на публичния изпълнител да разреши плащанията и решението му в тази част следва да бъде отменено и върнато за постановяване на ново произнасяне.

Що се отнася до исканото разрешение за изплащане на трудовото възнаграждение на счетоводителя за м. октомври не са изложени никакви мотиви нито в отказа на публичния изпълнител, нито в решението на Директора на ТД на НАП, поради което съдът не би могъл да извърши проверка по законосъобразността на произнасянето на административните органи. С оглед на това в тази част решението следва да бъде отменено и преписката да се върне на компетентния орган за ново произнасяне.

Необоснован се явява и отказът да бъде разрешено заплащането на адвокатското възнаграждение, по съображение, че липсват доказателства за реално извършени адвокатски услуги, тъй като по делото се представиха доказателства, че услугите по договора са реално извършени и е необходимо тези доказателства да бъдат преценени от публичния изпълнител, а не за първи път от съда. Тази преценка е дали оказаните адвокатски услуги са такива, които са предотвратили тежки стопански последици за длъжника във връзка със започване и водене на дело за обявяване в неплатежоспособност и производство по несъстоятелност срещу неговия длъжник [фирма].

Относно искането на разрешаване на неотложни плащания за осигуровки, съдът възприема като основателен довода на административния орган, че неиздаването на разрешение не може да доведе до тежки стопански последици за дружеството, а от друга страна не накърнява интересите на фиска, тъй като събирането на тези

задължения е обезпечено, предвид наложения заповор на банковите сметки и законоопределения ред за погасяване на публичните задължения по чл.219, ал.1 ДОПК.

Предвид изложеното дотук, жалбата се явява частично основателна и обжалваното решение заедно с потвърдения отказ следва да се отменят частично, като преписката бъде върната за ново произнасяне съобразно изложените мотиви, в това число извършване на обоснована преценка по чл.229, ал.3, т.2 от ДОПК.

При това положение следва да бъдат уважени съразмерно исканията на страните за присъждане на разноски – от страна на жалбоподателя за държавна такса, а от страна на процесуалния представител на ответника - за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 268, ал.1 и ал.2 от ДОПК съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] Решение № 19/02.12.2020г. на директора на ТД на НАП – „Големи данъкоплатци и осигурители“ в частта, с която е оставена без уважение подадената от дружеството жалба срещу Отказ за издаване на разпореждане за временно разрешение за неотложни плащания с изх. изх. № С200029-159-00000235/10.11.2020г. на главен публичен изпълнител, в частта относно извършването на плащания за заплати м.10.2020г. и на адвокатско възнаграждение.

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА в останалата част.

ИЗПРАЩА преписката на директора на ТД на НАП – „Големи данъкоплатци и осигурители“ за ново произнасяне по жалбата срещу Отказ за издаване на разпореждане за временно разрешение за неотложни плащания с изх. № С200029-159-00000235/10.11.2020г. на главен публичен изпълнител, в частта относно извършването на плащания за заплати м.10.2020 г. и адвокатско възнаграждение, при спазване на дадените в мотивите на решението указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на [фирма] разноски по делото в размер на 30 лв.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати в полза на Националната агенция за приходите сума в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: